

пріоритетних напрямків. План передбачає підтримку зусиль на національному та міжнародному рівні, у тому числі в рамках Організації Об'єднаних Націй, а також шляхом укладення відповідних договорів. Одним із таких договорів має бути угода про стратегічне співробітництво між Україною та Європолом. Окрім цього, план передбачає імплементацію нашою країною національної стратегії боротьби з наркобізнесом, що має базуватися на збалансованому підході, відображеному у Стратегії ЄС з наркотиків та планах дій

Ефективна протидія контрабанді може проявитися у зменшенні обсягів обігу героїну, кокаїну та стимуляторів амфетамінного ряду у середовищі наркоспоживачів, показники чого кваліфіковано може надати лише Міністерство охорони здоров'я України та безпосередньо Український медичний та моніторинговий центр з алкоголю і наркотиків МОЗ України.

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВА ОХОРОНА ПРАВА НА НЕВТРУЧАННЯ В ОСОБИСТЕ І СІМЕЙНЕ ЖИТТЯ ОСОБИ

Курсант 202 навчальної групи **Буймістр Г.В.**

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу, кандидат юридичних наук **Волох О.К.**

Сучасний стан правового регулювання персональних даних в Україні потребує поліпшення й узгодження з міжнародними стандартами шляхом прийняття відповідних змін та доповнень до вітчизняного законодавства. Така ситуація поєднана з тим, що в правових дослідженнях приділяється недостатня увага цьому виду інформації, оскільки відсутнє цілісне й адекватне системне дослідження проблеми правових основ захисту персональних даних, ураховуючи прийняття законів України «Про доступ до публічної інформації» та «Про захист персональних даних». Таким чином, правовий концепт Закону України «Про захист персональних даних» обов'язково має включати такі основні цілі, як: чітку мету обробки

персональних даних у базі персональних даних; склад персональних даних; процедуру обробки персональних даних у базах персональних даних з урахуванням специфіки обробки персональних даних у різних сферах державної діяльності.

Передусім, слід зазначити, що захист персональних даних (як будь-якої іншої інформації) в інформаційно-телекомунікаційних системах взагалі є неможливим. На цей факт вказують численні висновки фахівців у сфері інформаційних-технологій, висловлені зокрема під час проведення круглого столу у Верховній Раді України 04.06.2013 р. на тему «Збір, обробка, захист, використання персональних даних та створення єдиного державного реєстру про особу в контексті національної безпеки і захисту прав людини». Вказана точка зору ще у 1997 році була зафіксована Кабінетом Міністрів України у Концепції технічного захисту інформації в Україні, в якій зокрема наголошувалося (і залишається нині актуальним) таке: «За відсутності вітчизняних конкурентоспроможних інформаційних технологій надається перевага технічним засобам оброблення інформації та засобам зв'язку іноземного та спільного виробництва, які здебільшого не забезпечують захист інформації. Комунікаційне обладнання іноземного виробництва, яке використовується у мережах зв'язку, передбачає дистанційний доступ до його апаратних та програмних засобів, у тому числі з-за кордону, що створює умови для несанкціонованого впливу на їх функціонування і контролю за організацією зв'язку та змістом повідомлень, які пересилаються».

На жаль, з 1997 року становище у сфері технічного захисту інформації не змінилося на краще. Програмне забезпечення в органах державної влади та місцевого самоврядування – як і тоді – іноземного виробництва. Відповідно, будь-які аргументи на користь захищеності персональних даних особи в Україні є голосливими, необґрунтованими і взагалі абсурдними.

Отже, Закон було прийнято з дещо іншою метою, аніж захист права особи на невтручання в її особисте життя у зв'язку з обробкою персональних даних (як вказано у статті 1 Закону). Справжня мета прийняття цього Закону чітко простежується, якщо проаналізувати документи, що супроводжували процес прийняття як самого Закону, так і змін та доповнень до нього. Дійсною (але умисно завуальованою) метою прийняття Закон «Про захист персональних даних» було і є відчуження права власності особи на свої персональні дані з добровільним – шляхом отримання у особи згоди на обробку персональних даних – переданням цього права державі, недержавним суб'єктам господарювання, а також іноземним суб'єктам відносин, пов'язаних із персональними даними. Це суперечить Конституції та законодавству України, самій логіці існування правової, демократичної, соціальної держави, якою Україна визнається згідно ст. 1 Конституції України.

Після останніх змін до Закону «Про захист персональних даних» особі («суб'єкту персональних даних») фактично залишається лише право бути носієм інформації про себе. Отже, те, що призвело до такого становища у сфері захисту персональних даних, і є предметом нашого дослідження.

Актуальність теми полягає у тому, що проблема захисту персональних даних останнім часом набула особливої гостроти, про що свідчить поява в судовій практиці проваджень про неправомірне використання конфіденційної інформації про особу. Ця стурбованість обумовлюються, головним чином, недосконалістю діючого законодавства, яке повинно більш чітко регулювати інформаційні правовідносини. Щодо мети, то метою наукової роботи є з'ясування стану вітчизняного законодавства у сфері захисту персональних даних, обґрунтування нових наукових положень і пропозицій щодо удосконалення правового регулювання досліджуваного явища.

На сьогоднішній день основними європейськими документами в галузі захисту персональних даних є Конвенція Ради Європи "Про захист особи у зв'язку з автоматизованою

обробкою персональних даних" та Директива Європарламенту "Про захист фізичних осіб при обробці персональних даних та про вільне переміщення таких даних", яка є обов'язковою для всіх країн-членів ЄС та яка є предметом для наслідування в галузі законодавства, в тому числі й Україною. Україна як держава, що проголосила курс на євроінтеграцію, має забезпечити правові механізми захисту персональних даних, що відповідають сучасним міжнародним стандартам. Приведення правових норм вітчизняного законодавства до міжнародних стандартів є передумовою для створення та існування системи державного регулювання в сфері захисту персональних даних. Оскільки захист має на увазі певні обмеження, необхідно, орієнтуючись на міжнародно-правові норми, при розробці українських законів створити чіткий механізм таких обмежень. Загальні перспективи законодавчого регулювання інформаційних прав і свобод пов'язані насамперед з необхідністю конкретизації, розвитку та створення механізму реалізації конституційно-правових норм, які регулюють цю сферу.

ЩОДО ОКРЕМИХ ПИТАНЬ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ УДОСКОНАЛЕННЯМ СТАТТІ 197-1 КК УКРАЇНИ

Курсант 405 навчальної групи **Буртин В.В.**

Науковий керівник: доцент кафедри кримінального права НАВС,
кандидат юридичних наук **Шуляк Ю.Л.**

Для забезпечення належного захисту права власності на землю, зменшення рівня зловживань у сфері земельних відносин, а також запобігання поширенню суспільно небезпечних діянь, пов'язаних із самовільним зайняттям земельної ділянки та самовільним будівництвом, на нашу думку, було б доцільно:

— по-перше, вдосконалити диспозицію ст. 197-1 КК, доповнивши її кваліфікуючими та особливо кваліфікуючими ознаками та розширити санкцію. А саме: уточнити